

til Vedtagelse uforandret. Det blev derefter vedtaget af Folketinget og oversendt til Landstinget, hvor det blev henvist til Behandling i et Udvalg.

I Landstingsudvalgets Betænkning udtaltes det, at hele Udvalget, da der ikke havde kunnet tilvejebringes Enighed, vilde mene, at Sagen under de tilstedeværende Forhold vilde fremmes bedst, ved at Lovforslaget førtes til Fællesudvalg.

For at gøre Vejen hertil farbar indstillede Udvalgets Flertal de i Udvalget af dets konservative Medlemmer og det frikonservative Medlem stillede foreløbige Ændringsforslag til Vedtagelse i Landstinget, medens Mindretallet afholdt sig fra at stemme.

Efter de nævnte foreløbige Ændringsforslag skulde bl. a. Valgretsaldere til Folketinget være 30 Aar og alle Regeringsforslagets Paragraffer vedrørende Landstinget saavel som Lovforslagets Ændringer til § 53 og § 67 udgaa. Endelig foresloges § 95 ændret saaledes, at der til Vedtagelse af Grundlovsbestemmelser og Lovforslag om direkte Skat til Staten krævedes et Flertal af mindst $\frac{2}{3}$ af hvert Tings Medlemmer.

Udvalgets Ændringsforslag vedtoges af Landstinget, hvorefter Forslaget tilbagesendtes til Folketinget.

I Folketingsudvalgets Erklæring over det fra Landstinget tilbagesendte Forslag indstilledes det, at Lovforslaget førtes tilbage til den Skikkelse, hvori det blev vedtaget ved Folketingets 3die Behandling.

Dette vedtoges ved Folketingets Enestebehandling af Forslaget, hvorpaa Lovforslaget paa ny oversendtes til Landstinget, hvis Udvalg indstillede, at Forslaget førtes tilbage til den Skikkelse, hvori det blev vedtaget ved Landstingets 3die Behandling.

Denne Indstilling vedtoges ved Landstingets Enestebehandling af Sagen, hvorefter Lovforslaget blev henvist til et Fællesudvalg paa 30 Medlemmer.

Fællesudvalget delte sig i et Flertal og et Mindretal, der hvert for sig „til Udjævning af Uoverensstemmelserne mellem Folketingets og Landstingets Affattelse af Forlagets til Forandringer i Grundloven“, afgav *Forslag til Danmarks Riges Grundlov*.

I Udvalget havde man indredigeret de Ændringer, hvorom der var opnaaet Enighed henholdsvis i Flertallet og i Mindretallet, i den uden for det oprindelige Lovforslag liggende Del af Grundloven, saaledes at der forelaa to Forslag til en fuldstændig Grundlov. I dem begge havde man søgt at nærme Sproget til det da almindelige. I en vis Forbindelse hermed kan nævnes, at Betegnelsen „Konseilspræsident“ var ændret til „Statsminister“ (som i Norge og Sverige).

Endvidere havde Flertallet erstattet Regeringsudkastets Regler, hvorefter Landstinget skulde vælges af de kommunale repræsentative Forsamlinger, med Regler gaaende ud paa, at Landstinget skulde vælges af Valgmænd ved Forholdstalsvalg, samt — uden dog i øvrigt paa noget væsentligt Punkt at være gaaet uden for Regeringsforslagets Ramme — foretaget enkelte Rettelser, Udeladelser og Tilføjelser.

Heraf kan nævnes en Tilføjelse til § 19 om, at Rigsdagen ikke maa sluttes, før der i Henhold til § 48 er tilvejebragt lovlig Hjemmel for Skatternes Opkrævning og for Afholdelse af Statens Udgifter.

I § 22 var med Hensyn til Landstingets Opløsning foreslaaet følgende:

„Naar Folketinget har vedtaget et Lovforslag og mindst tre Maaneder inden en Rigsdagssamlings Slutning oversendt det til Landstinget, men Landstinget ikke har vedtaget dette Forslag, og der heller ikke opnaas en ligelydende Vedtagelse i Tingene, efter at et Fællesudvalg har afgivet Indstilling derom, og naar dernæst Folketinget efter dets Fornyelse gennem et paa Grund af Valgperiodens Udløb foretaget almindeligt Valg vedtager Forslaget uforandret paa en ordentlig Rigsdagssamling og paa ny oversender det til Landstinget inden for den ovennævnte Tidsfrist, kan Kongen, hvis der da ikke opnaas Enighed mellem de to Ting om Forslaget, opløse Landstinget. I øvrigt kan Landstinget kun opløses i Tilfælde af Grundlovsforandring“.